

Odvolací soud, posuzuje otázku, zda se obžalovanému podařil důkaz omluvitelného omylu, mylně použil ustanovení § 6, odst. 2 lit. b) zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., pokud závěry o tomto omylu učinil s hlediska názorů a závěrů obžalovaného. Otázku, zda jsou tu takové okolnosti, pro které uvedené skutečnosti mohly býti důvodně pokládány za pravdivé, je třeba zodpovědět nikoli podle obžalovaného, nýbrž s hlediska objektivního, totiž je třeba řešiti, zda byly dokázány takové skutečnosti, za kterých by kdokoli jiný při normální bedlivosti nabyl přesvědčení o pravdivosti uvedených urážlivých skutečností. Aby mohlo býti rozhodnuto, zda se obžalovanému v tomto smyslu podařil i důkaz omluvitelného omylu, je třeba především obírat se smyslem a významem pozastaveného výroku. Při tom je tu rozhodujícím též účel článku, vyjádřený v jeho posledním odstavci, v němž bylo uvedeno, že pisatel »tímto článkem chce veřejnost a hlavně úřady upozorniti na hrozící nebezpečí pro nás a náš stát, aby úřady z avčias zakročily proti destruktivním snahám«. Z toho plyne, že pisateli článku, pokud tvrdil, že soukromý žalobce prováděl a provádí dále iredentistickou činnost mezi studující mládeží, šlo o to, aby vytkl takovou činnost soukromého žalobce, prováděnou prý a opakovanou soustavně i v poslední době před napsáním článku, nikoliv snad o nějaký ojedinělý případ z dávné doby. Ze skutkových zjištění shora uvedených však plyne, že nebyla zjištěna žádná okolnost, která by mohla nasvědčovati nějaké závadné činnosti soukromého žalobce po případě z roku 1923 až do roku 1930 anebo do pozdější doby, tedy po dobu 7letou. Ojedinělý zjištěný případ z roku 1923, že totiž soukromý žalobce jako obchodvedoucí družstva objednal pro učitele na jeho žádost dotyčnou knihu, v kterémž případě už v roce 1925 správní úřad po provedeném řízení pravoplatně zprostil soukromého žalobce obžaloby, státní zastupitelství však neshledalo skutkové podstaty trestného činu, — není takovou okolností, pro kterou tvrzení o provádění iredentistické činnosti soukromým žalobcem mohlo býti důvodně pokládáno za pravdivé, a proto tento případ nemůže zakládati důvodu, vylučujícího trestnost podle § 6 odst. 2 lit. b) zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. S tohoto hlediska není zapotřebí obírat se dalšími úvahami odvolacího soudu, týkajícími se jednak obsahu dotyčné knihy, který jinak ani nebyl zjištěn, jednak názorů obžalovaného o t. zv. hnutí ukrajinském, resp. velkoukrajinském. Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že zprošňující rozsudek odvolacího soudu je dotčen zmatekem podle § 385, čís. 1 c) tr. ř. Proto bylo zrušiti tento rozsudek podle 1. odst. § 33 por. nov. a uznati obžalovaného vinným.

Čís. 5068.

Okenní tabuli ve dveřích z chodby vagonu do oddělení vozu nelze raditi mezi předměty v § 85 c) tr. zák. vytčené.

(Rozh. ze dne 1. září 1934, Zm I 986/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chru-

dimi ze dne 16. května 1933, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku podle § 85 b), c) tr. zák., pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným i zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 85 c) tr. zák., zrušil rozsudek v tomto výroku, a v důsledku toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících, a vyměřil obžalovanému znovu trest.

Z d ů v o d ů:

Soud zjišťuje na základě seznání celé řady svědků činu, že se obžalovaný bouřlivě domáhal otevření oddělení železničního vozu, v němž většina svědků seděla, že tloukl na dveře, vyhrožoval a, když mu dveře otevřeny nebyly, z úmyslně přestí do okna udeřil, až je rozbil, a dle přesvědčení soudu tímto úmyslným rozbítím okna ohrozil tělesnou bezpečnost lidí sedících v oddělení.

Stížnost je v právu, pokud s hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje, že nalézací soud shledal neprávem ve zjištěném ději i skutkovou podstatu zločinu § 85 c) tr. zák. V souzeném případě bylo řešiti otázku, lze-li okenní tabuli ve dveřích z chodby vagonu do oddělení vozu řaditi mezi předměty v § 85 c) tr. zák. vytčené. Slova »nebo vůbec za okolností zvláště nebezpečných« ke konci tohoto ustanovení zákona nasvědčují tomu, že trestní zákon uvádí v § 85 c) tr. zák. druhy věci oněmi slovy tam označených jen jako příklady předmětů, jichž poškození páše se za okolností zvláště nebezpečných. Účelem těchto předmětů je podle předpokladu zákona zřejmě zabezpečení provozu podniků a strojů tam uvedených proti nehodám, ke kterým může v takovém provozu bez těchto předmětů dojíti. Zvýšená ochrana oněch předmětů závisí tudíž na tom, že jich neporušený stav má význam pro bezpečnost provozu. Netřeba ovšem, by z poškození té které věci nebezpečí pro provoz skutečně nastalo nebo bezprostředně nastati mohlo. Leč kvalifikace podle § 85 c) tr. zák. nepřichází v úvahu, lze-li možnost takového nebezpečí pro provoz naprosto vyloučiti (viz rozh. č. 589, 739, 1366 a najmě 2428, 3717, 4000, 4172 sb. n. s., dále i č. 3971, 4104, 4210 a j. víd. n. s.). Při tom nejvyššímu soudu neušlo, že starší rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudu (viz na př. rozh. č. 506, 1506, 2633, 2764, 3794) hájila opačné stanovisko, a že se k nim též připojilo i rozhod. č. 2026 sb. n. s. Jelikož nelze souditi, že by mohlo poškození okenní tabule dveří ve vnitru vagonu v konkrétním případě přímo nebo nepřímo ohroziti bezpečnost železničního provozu, je na snadě, že nalézací soud, vycházející zřejmě z pochybeného názoru, že jakékoli zařízení patřící k železnici patří již o sobě k předmětům v § 85 c) tr. zák. vytčeným, podřadiv takto souzený čin i pod ustanovení § 85 c) tr. zák., zatížil rozsudek zmatkem podle § 281 čís. 10 tr. ř. Bylo tudíž po této stránce podle § 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 5069.

Hájnik, sprisahany podľa § 38 zák. čl. XXXI:1879, môže vykonávať svoje povolanie po práve len dotyčne toho lesa, ktorý mu bol k ochrane sverený. V takom prípade je oprávnený zabaviť pytliaкови pušku.